

רוחות זכרים ונקבות באותו זמן  
שומעים (במח) דברים חדשים  
ועתיקים, יורדים ונכנסים לתוף  
הישיבה, ומחזירים דברים לפני  
ראש הישיבה, והוא מלמדם דבר  
על קיומו. כשעולים, מתפשטים  
מלבושיהם ועולים. כשיורדים,  
מתלבשים בלבושיהם של אותו  
גוף.

אי רבי, אי רבי, כמה דברים  
חדשים מתוף ראש הישיבה.  
אשריו מי שמקטין עצמו בעולם  
הזה, כמה הוא גדול ועליון  
בעולם ההוא. וכך פתח ראש  
הישיבה: מי שהוא קטן - הוא  
גדול, ומי שהוא גדול - הוא קטן,  
שפתוב (בראשית כג) ויהיו חיי שרה  
מאה שנה ועשרים שנה ושבע  
שנים. מאה, שהוא חשבון גדול,  
פתוב בו שנה, קטן השנים, לאחד  
הקטינו. שבע, שהוא חשבון  
קטן, הגדילו ורבה אותו, שפתוב  
שבע שנים.

בא וראה שלא הגדיל הקדוש  
ברוך הוא אלא למקטין. לא  
הקטין אלא למי שהתגדל. אשרי  
מי שמקטין עצמו בעולם הזה,  
כמה הוא גדול בעלוי באותו  
העולם.

בין כך שמעו שירת הזם בקול  
נעים שלא שמעו מיום שנבראו,  
קול נעים של שירה כאותה  
נעימה שהיו אומרים. וכשספמו  
(שמות טו) ה' ימלך לעלם ועד, ראו  
ארבע דמיות ברקיע, ואחד מהם  
גדול ועליון מכלם. ואותו גדול  
ועליון מהם עזר קול ואמר,  
(ירמיה ב) כה אמר ה' זכרתי לך חסד  
נעורייך אהבת פלולתיך וגו'. שט  
ברקיע ונגנו, עמד אחר אחריו  
ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים  
בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו  
וגו'. סים ושט ברקיע ונגנו.

פתח האחר ואמר, (שם לח) ושט ברקיע ונגנו.

חדתיך ועתיקיך, נחתיך ועאליך לגו מתיבתא,  
ואהדדך מלי קמי רב מתיבתא, ואיהו אוליף  
לון מלה על קיומיה. פד סלקין מתפשטין  
מלבושיהון וסלקין. פד נחתי, מתלבשין  
בלבושיהון דההוא גופא.

אי רבי, אי רבי, כמה חדתיך מלין מגו רב  
מתיבתא. זכאה איהו מאן דאזער גרמיה  
בהאי עלמא, כמה איהו רב ועלאה בההוא  
עלמא. והכי פתח רב מתיבתא, מאן דאיהו  
זעיר, איהו רב. ומאן דאיהו רב, איהו זעיר.  
דכתיב, (בראשית כג) ויהיו חיי שרה  
מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. מאה  
דאיהו חשבון רב, כתיב ביה שנה, זעירו  
דשנין, חד אזעיר ליה. שבע, דאיהו חשבון  
זעיר, אסגי ליה, ורבי ליה דכתיב שבע שנים.  
תא חזי, דלא רבי קדשא בריך הוא, אלא  
לדאזעיר. לא אזעיר אלא לדרבי. זכאה  
איהו מאן דאזעיר גרמיה בהאי עלמא, כמה  
איהו רב בעלויא בההוא עלמא.

אדהכי שמעו שירתא דימא, בקל נעימו דלא  
שמעו מיומא דאתבריא, קל נעימו  
דשירתא, כההוא נעימו דהו אמרי. וכד סיימו  
(שמות טו) יי ימלוך לעולם ועד. חמו ארבע  
דיוקנין ברקיע. וחד מנייהו רב ועלאה מפלהו.  
וההוא רב ועלאה מנייהו, אתער קלא ואמר,  
(ירמיה ב) כה אמר יי זכרתי לך חסד נעורייך אהבת  
פלולתיך וגו'. שאט ברקיעא ואגניז, קם  
אחרא אבתריה ואמר, (ישעיה מב) והולכתי עורים  
בדרך לא ידעו בנתיבות לא ידעו וגו'. סיים  
ושאט ברקיעא ואגניז.

פתח אידך ואמר, (ישעיה לה) ישושום מדבר וציה  
ותגל ערבה ותפרח פחבצלת. ושאט

פתח האחר ואמר, (שם לח) ישושום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח פחבצלת. ושט ברקיע ונגנו.